

Rozdział 6.

Płatnicy.

Art. 16. 1. Do obliczenia i pobrania od podatnika podatku oraz wpłacenia go na rachunek budżetu rady narodowej, na której obszarze działania ma siedzibę państwowe biuro notarialne, obowiązany jest notariusz, przed którym sporządzono akt darowizny lub któremu przedstawiono pismo stwierdzające darowiznę w celu dokonania czynności urzędowej.

2. Notariusz obowiązany jest uzależnić dokonanie czynności lub wydanie dokumentu od uiszczenia należnego podatku. Niepobranie podatku lub pobranie tylko części podatku może nastąpić jedynie za uprzednią zgodą terenowego organu administracji państwowej.

3. W wypadku określonym w art. 11 ust. 1 notariusz nie oblicza ani nie pobiera podatku, obowiązany jest natomiast przesłać właściwemu terenowemu organowi administracji państwowej odpis sporządzonego lub poświadczonego przez niego dokumentu.

4. Ministrowie Finansów i Sprawiedliwości określą sposób pobierania podatku, prowadzenia przez notariusza rejestru podatku oraz tryb wykonywania przez notariusza czynności związanych z poborem podatku.

Art. 17. 1. Ujawnienie nabytych praw w księgach wieczystych, jak też zapłata długu przez dłużnika spadkodawcy i wypłata należności przypadających z tytułu zapisu przed uiszczeniem należnego podatku może nastąpić tylko za zgodą terenowego organu administracji państwowej.

2. Jednostka gospodarki uspołecznionej, będąca dłużnikiem spadkodawcy, obowiązana jest przy zapłacie długu potrącić i przekazać na rachunek budżetu właściwej rady narodowej podatek od nabycia spadku należny od spadkobiercy, w wysokości ustalonej przez terenowy organ administracji państwowej, chyba że spadkobierca przedłoży dowód, że podatek uiszczył albo że jest zwolniony od podatku.

3. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio przy wypłacie należności z tytułu ubezpieczenia płatnych wskutek śmierci spadkodawcy i przy wypłacie przez spadkobierców należności w gotówce przypadającej z tytułu zapisu, dalszego zapisu lub polecenia testamentowego.

4. Osoby naruszające przepisy ust. 1—3 odpowiadają za zobowiązania podatkowe solidarnie z podatnikiem do wysokości wypłaconych kwot.

5. Jeżeli przedmiotem aktu notarialnego, który ma być sporządzony, lub dokumentu, co do którego notariusz ma uwierzytelnić podpis, ma być zbycie lub obciążenie rzeczy i praw majątkowych uzyskanych przez zbywcę w drodze spadku lub zasiedzenia, notariusz może sporządzić akt lub uwierzytelnić własnoręcznie podpisu tylko za uprzednią zgodą terenowego organu administracji państwowej lub po stwierdzeniu, że należny podatek od nabycia własności tych rzeczy i praw majątkowych został uiszczony.

Rozdział 7.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 18. Ilekroć w przepisach wydanych przed wejściem w życie niniejszej ustawy jest mowa o podatku od nieodpłatnego nabycia praw majątkowych, rozumie się przez to podatek przewidziany w tej ustawie.

Art. 19. 1. Traci moc dekret z dnia 3 lutego 1947 r. o podatku od nabycia praw majątkowych (Dz. U. z 1951 r. Nr 9, poz. 74 i z 1971 r. Nr 7, poz. 77) w zakresie dotyczącym nieodpłatnego nabycia praw majątkowych.

2. Przepisy dekretu wymienionego w ust. 1 stosuje się jednak do nie opodatkowanego nieodpłatnego nabycia własności rzeczy i praw majątkowych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, jeżeli przed tym dniem zostało wszczęte postępowanie podatkowe.

Art. 20. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1976 r.

Przewodniczący Rady Państwa: w z. W. Kruczek
Sekretarz Rady Państwa: L. Stasiak

229

U S T A W A

z dnia 19 grudnia 1975 r.

o niektórych podatkach i opłatach terenowych.

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

Art. 1. Ustawa reguluje sprawy podatku od nieruchomości, podatku od lokali, podatku od posiadania psów, opłaty targowej, opłaty od środków transportowych, opłaty klimatycznej oraz opłaty administracyjnej za czynności urzędowe nie będące przedmiotem opłaty skarbowej.

Rozdział 2.

Podatek od nieruchomości.

Art. 2. 1. Opodatkowaniu podlegają:

- 1) budynki lub ich części,
- 2) grunty nie wchodzące w skład gospodarstwa rolnego.

2. Grunty o obszarze nie przekraczającym 0,5 ha uważa się za nie wchodzące w skład gospodarstwa rolnego, z wyjątkiem gruntów:

- 1) wykorzystywanych na cele produkcji rolnej, stanowiącej podstawowe źródło utrzymania właściciela gruntu,
- 2) na których prowadzone są uprawy w szklarniach lub inspektach,
- 3) stanowiących działki przyzagrodowe członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych lub członków spółdzielni kółek rolniczych, którzy przekazali swoje grunty do zespołowego gospodarowania,
- 4) przydzielonych pracownikom uspołecznionych zakładów pracy pod uprawę.

Art. 3. 1. Opodatkowaniu nie podlegają:

- 1) budynki lub ich części stanowiące własność Państwa i pozostające we władaniu jednostek budżetowych, w tym również oddane do bezpłatnego używania innym jednostkom gospodarki społecznej,
- 2) nieruchomości pozostające we władaniu Naczelnej Rady Spółdzielczej i centralnych związków spółdzielni oraz Centralnego Związku Rzemiosła, jeżeli nieruchomości te stanowią własność Państwa bądź jednostek gospodarki społecznej,
- 3) pod warunkiem wzajemności — nieruchomości stanowiące własność państw obcych i przeznaczone na biura misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych oraz na lokale mieszkalne dla cudzoziemskiego personelu misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych tych państw,
- 4) nieruchomości stanowiące własność związków wyznaniowych i ich instytucji, zakonów i kongregacji zakonnych oraz stowarzyszeń religijnych w części służącej wyłącznie i bezpośrednio celom kultu religijnego (kościół, domy modlitwy, kaplice),
- 5) cmentarze,
- 6) budynki gospodarcze związane z gospodarstwem rolnym,
- 7) budynki mieszkalne związane z gospodarstwem rolnym, z wyjątkiem położonych na obszarze:
 - a) miast,
 - b) gmin, a składających się z więcej niż z czterech izb, jeżeli wykonywana jest w nich działalność zarobkowa opodatkowana podatkiem obrotowym albo są wynajęte lub wydzierżawione,
- 8) budynki lub ich części nie zamieszkałe ani nie użytkowane z powodu złego stanu technicznego, a także budynki lub ich części położone w miejscowościach, w których obowiązuje najem lokali i budynków na podstawie decyzji administracyjnej o przydziale, nie wynajęte z powodu braku decyzji właściwego terenowego organu administracji państwowej,
- 9) budynki wzniesione na terenie nowych budów, jeżeli są wykorzystywane wyłącznie na potrzeby tych budów lub urzędów, przez okres realizacji budowy oraz do upływu sześciu miesięcy po oddaniu do użytku nowych budynków lub urzędów,
- 10) grunty przy budynkach mieszkalnych administrowanych przez społeczne jednostki organizacyjne zarządzające budynkami mieszkalnymi, oddane w dzierżawę jako ogródki przydomowe,
- 11) grunty zajęte na cele budowy dróg publicznych,
- 12) grunty zajęte na rowy włączone do sieci urządzeń wodno-melioracyjnych,
- 13) grunty nie zabudowane, wyłączone spod zabudowy, jeżeli nie mogą być wykorzystane na inne cele,
- 14) nieruchomości stanowiące własność Państwa i pozostające w zarządzie podległych radom narodowym jednostek organizacyjnych powołanych do sprawowania zarządu budynkami oraz oddane tym jednostkom w administrację zleconą nieruchomości jednostek gospodarki społecznej — w okresie sprawowania tej administracji,
- 15) nieruchomości lub ich części pozostające we władaniu jednostek gospodarki społecznej, zajęte na cele mieszkalne,
- 16) nieruchomości stanowiące własność Związku Spółdzielni Inwalidów, z wyjątkiem budynków lub ich części zajętych przez przedsiębiorstwa wykonujące działalność podlegającą przepisom o podatku obrotowym, choćby od tego podatku zwolnioną, oddanych w najem lub w dzierżawę albo oddanych innym osobom do użytkowania,
- 17) budynki lub ich części stanowiące własność spółdzielni budownictwa mieszkaniowego, zajęte na cele użytkowe tych spółdzielni,
- 18) budynki lub ich części stanowiące własność organizacji społecznych, zajęte na cele działalności gastronomicznej nie obliczonej na zysk, prowadzonej wyłącznie dla zaspokojenia potrzeb członków tych organizacji,
- 19) lokale mieszkalne w domach wielomieszkańowych, nabyte na własność od Państwa przez osoby fizyczne,
- 20) domy jednorodzinne i małe domy mieszkalne dzierżawione od Państwa,
- 21) budynki i działki gruntu przydzielone do bezpłatnego użytkowania rolnikowi, który przekazał w zamian za rentę gospodarstwo rolne na własność Państwa lub jednostki gospodarki społecznej, jeżeli nie są wynajęte lub wydzierżawione.

2. Za budynki gospodarcze związane z gospodarstwem rolnym uważa się budynki przeznaczone do celów gospodarstwa rolnego, z wyłączeniem budynków lub ich części, w których jest wykonywana działalność zarobkowa w zakresie rzemiosła, handlu lub usług, oraz wynajętych lub wydzierżawionych na cele nierolnicze. Nie uważa się za budynki gospodarcze związane z gospodarstwem rolnym budynków zajętych na hodowlę pieczarek oraz na hodowlę drobiu, jeżeli hodowla ta nie jest prowadzona w ramach gospodarstwa rolnego.

3. Budynki mieszkalne uważa się za związane z gospodarstwem rolnym, jeżeli stanowią własność osób prowadzących gospodarstwo rolne i są przez te osoby zamieszkałe. Jeżeli budynek mieszkalny położony jest w innej miejscowości niż gospodarstwo rolne, uważa się go za związany z gospodarstwem rolnym tylko wówczas, gdy prowadzenie gospodarstwa rolnego stanowi główne źródło utrzymania właściciela budynku i nie jest on właścicielem innego budynku mieszkalnego, położonego w miejscowości, w której znajduje się gospodarstwo rolne.

4. W wypadku określonym w ust. 1 pkt 7 lit. b opodatkowaniu podlega część budynku zajęta na działalność zarobkową lub wynajęta albo wydzierżawiona.

5. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia ustalać inne całkowite lub częściowe zwolnienia od podatku.

Art. 4. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na:

- 1) osobach fizycznych i osobach prawnych nie będących jednostkami gospodarki społecznej, które:
 - a) są właścicielami, samoistnymi posiadaczami lub wieczystymi użytkownikami nieruchomości,
 - b) są użytkownikami nieruchomości na podstawie ustanowionego na nich prawa użytkowania,
 - c) bezumownie użytkują nieruchomości stanowiące własność Państwa,
 - d) dzierżawią nieruchomości od jednostek gospodarki społecznej,
- 2) spółdzielniach i ich związkach będących właścicielami lub użytkownikami nieruchomości,

3) innych jednostkach gospodarki uspołecznionej, które są właścicielami lub użytkownikami budynków zajętych w całości lub części na potrzeby prowadzonej przez nie działalności gospodarczej albo wynajętych lub wydzierżawionych na cele niemieszkalne.

2. Jeżeli budynek nie stanowi własności właściciela gruntu, na którym został wzniesiony, obowiązek podatkowy zarówno co do budynku, jak i co do gruntu ciąży na właścicielu budynku.

Art. 5. 1. Podstawę opodatkowania stanowi:

- 1) dla budynków przeznaczonych na cele użytkowe, nie wynajętych lub nie wydzierżawionych, stanowiących własność jednostek gospodarki uspołecznionej lub będących w użytkowaniu tych jednostek — pełna wartość budynku będąca podstawą amortyzacji, chociażby budynek był całkowicie zamortyzowany; jeżeli część budynku zajęta jest na cele mieszkalne — podstawę opodatkowania części budynku zajętej na cele użytkowe stanowi część pełnej wartości budynku będącej podstawą amortyzacji, odpowiadająca procentowemu stosunkowi powierzchni zajętej na cele użytkowe do ogólnej powierzchni całego budynku; budynek uważa się za przeznaczony w całości na cele użytkowe, jeżeli część budynku przeznaczona na te cele stanowi co najmniej 80% ogólnej powierzchni budynku,
- 2) dla budynków lub ich części wynajętych bądź wydzierżawionych — czynsz za rok podatkowy z tytułu najmu lub dzierżawy,
- 3) dla budynków lub ich części, stanowiących własność osób fizycznych lub osób prawnych nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej, zajętych przez te osoby na własne potrzeby, nie wynajętych lub nie wydzierżawionych albo oddanych w bezpłatne użytkowanie — powierzchnia tych budynków,
- 4) dla gruntów — powierzchnia tych gruntów, a dla gruntów wydzierżawionych należny czynsz; jednakże gdyby podatek obliczony od czynszu był niższy niż obliczony od powierzchni, podstawę opodatkowania gruntów wydzierżawionych stanowi powierzchnia tych gruntów.

2. Przez powierzchnię budynku rozumie się powierzchnię użytkową pomieszczeń, która stanowi podstawę do obliczenia czynszu w rozumieniu przepisów o czynszach za najem lokali.

3. Przez powierzchnię gruntów rozumie się całą powierzchnię gruntów nie wyłączonych z opodatkowania bez względu na to, czy jest ona zabudowana, czy zajęta na inne cele.

4. Jeżeli wynajmujący będący osobą fizyczną lub osobą prawną nie będącą jednostką gospodarki uspołecznionej pobiera czynsz od osób fizycznych lub jednostek gospodarki nie uspołecznionej w kwocie niższej od wynikającej z przepisów o czynszach z tytułu najmu lokali, podstawę opodatkowania stanowi czynsz w wysokości określonej tymi przepisami.

5. Na obszarze gmin przy ustalaniu podstawy opodatkowania przyjmuje się czynsz z roku poprzedzającego rok podatkowy; jeżeli jednak obowiązek podatkowy powstał w ciągu roku podatkowego, za podstawę opodatkowania przyjmuje się czynsz z tego roku, obliczony za okres od dnia powstania obowiązku do końca roku.

Art. 6. 1. Od budynków użytkowanych sezonowo jako domy wycieczkowe lub w których świadczone są usługi hotelarskie podatek pobiera się za okres sezonu.

2. Okres trwania sezonu określają rady narodowe miast i gmin, zgodnie z faktycznym czasem trwania sezonu w danej miejscowości.

Art. 7. 1. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia wysokość stawek podatku od nieruchomości, z tym że podatek należny według tych stawek nie może przekraczać rocznie:

- 1) 1,5% wartości budynku, jeżeli podstawę opodatkowania stanowi wartość będąca podstawą amortyzacji,
- 2) 55% czynszu za lokale mieszkalne,
- 3) 85% czynszu za lokale użytkowe,
- 4) 40 zł od 1 m² powierzchni zajętej na cele mieszkalne lub 250 zł od 1 m² powierzchni zajętej na cele użytkowe, jeżeli podstawę opodatkowania stanowi powierzchnia budynku,
- 5) 0,30 zł od 1 m² powierzchni gruntu, jeżeli podstawę opodatkowania stanowi powierzchnia gruntu.

2. Podatek od nieruchomości przypadający od budynku mieszkalnego nie może być ustalony w kwocie niższej niż 100 zł.

Art. 8. 1. Jeżeli najemcy lokali w budynkach wynajmowanych zalegają z zapłatą czynszu, podatek od nieruchomości przypadający z części budynku zajętych przez najemców zalegających z zapłatą czynszu może być ściągnięty od tych najemców do wysokości należnego czynszu, jeżeli wynajmujący zawiadomi terenowy organ administracji państwowej o fakcie niepłacenia czynszu przez najemcę w ciągu trzech miesięcy od upływu terminu płatności czynszu, a najemca nie skorzysta z uprawnienia określonego w art. 15 ust. 1 Prawa lokalowego.

2. Podatek od budynków lub ich części zajętych na cele użytkowe, pobierany według stawek procentowych od czynszu, jest przeznaczony w części przekraczającej 25% podstawy opodatkowania na pokrycie kosztów remontu i odbudowy budynków, przewidzianych w przepisach o remontach i odbudowie oraz o wykańczaniu budowy i nadbudowie budynków mieszkalnych. O kwotę wpłat tej części podatku zmniejsza się obciążenie podatników z tytułu wydatków poniesionych przez Państwo na remonty i odbudowę budynków lub ich części, od których podatki te zostały wpłacone.

3. Z części podatku, o której mowa w ust. 2, może być również dokonywany zwrot poniesionych przez właścicieli kosztów remontów bieżących i konserwacji budynków, do wysokości kosztów nie przekraczających w skali rocznej 2% wartości budynków, przyjętej w przepisach o obowiązkowym ubezpieczeniu budynków. Decyzję w tej sprawie wydaje terenowy organ administracji państwowej właściwy dla miejsca położenia budynku. Wydatki na finansowanie remontów bieżących i konserwacji budynków mogą być pokrywane tylko do wysokości wpłaconych podatków w części przeznaczonej na ten cel.

Art. 9. 1. Obowiązek podatkowy powstaje od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego, a w odniesieniu do nieruchomości położonych na obszarze gmin od pierwszego dnia kwartału kalendarzowego, następującego po powstaniu okoliczności uzasadniających ten obowiązek bądź utratę warunków do zwolnienia od podatku.

2. Obowiązek podatkowy wygasa z upływem miesiąca kalendarzowego, w którym ustaly okoliczności uzasadniające ten obowiązek bądź powstały warunki zwolnienia od podatku.

3. Jeżeli obowiązek podatkowy powstał lub wygasł w ciągu roku, a podstawę opodatkowania stanowi wartość będąca podstawą amortyzacji albo powierzchnia budynku lub gruntu, podatek za ten rok ustala się proporcjonalnie do liczby miesięcy, w których istniał obowiązek podatkowy.

Rozdział 3.

Podatek od lokali.

Art. 10. 1. Opodatkowaniu podlegają lokale w budynkach położonych na terenie miast, z wyjątkiem lokali mieszkalnych zajmowanych przez osoby uprawnione do opłacania czynszu w wysokości ustalonej dla osób pozostających w stosunku pracy lub w stosunku służbowym.

2. Za lokale uważa się również wszelkiego rodzaju pomieszczenia, nie wyłączając pomieszczeń znajdujących się w tymczasowych obiektach budowlanych.

Art. 11. 1. Opodatkowaniu nie podlegają:

- 1) pod warunkiem wzajemności — lokale przeznaczone na pomieszczenia biurowe misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych oraz lokale mieszkalne cudzoziemskiego personelu misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych tych państw,
- 2) lokale zajmowane przez związki wyznaniowe i ich instytucje, zakony i kongregacje zakonne oraz stowarzyszenia religijne, jeżeli służą one wyłącznie i bezpośrednio celom kultu religijnego (kościół, domy modlitwy, kaplice).

2. Rada Ministrów może ustalać w drodze rozporządzenia inne całkowite lub częściowe zwolnienia od podatku.

Art. 12. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych i osobach prawnych nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej, zajmujących lokale określone w art. 10.

2. Obowiązek podatkowy nie dotyczy osób fizycznych i osób prawnych, zajmujących na własne potrzeby lokale w budynkach, od których obowiązane są one opłacać podatek od nieruchomości.

Art. 13. 1. Podstawę opodatkowania stanowi powierzchnia lokalu.

2. Zmiany w podstawie opodatkowania, jakie nastąpią w ciągu roku podatkowego, powodują odpowiednie zmiany w wysokości podatku, począwszy od miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiła zmiana.

Art. 14. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia wysokość stawek podatku od lokali, z tym że roczne stawki podatku nie mogą przekraczać 20 zł od 1 m² powierzchni lokalu mieszkalnego i 190 zł od 1 m² powierzchni lokalu użytkowego.

Art. 15. 1. Obowiązek podatkowy powstaje z pierwszym dniem miesiąca następującego po zajęciu lokalu lub po utracie zwolnienia od podatku.

2. Obowiązek podatkowy wygasa z upływem miesiąca, w którym lokal opróżniono lub w którym powstały warunki uzasadniające zwolnienie od podatku.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do części lokalu, będących przedmiotem odrębnych umów najmu.

Art. 16. Minister Finansów może zlecać jednostkom gospodarki uspołecznionej wymiar i pobór podatku od lokali należnego od podatników, którzy zajmują lokale w nieruchomościach będących we władaniu tych jednostek. Jednostki gospodarki uspołecznionej, którym zlecono wymiar, ustalają podatek za okresy, za które pobierają czynsz; zawiadomienie podatnika o wysokości podatku następuje łącznie z zawiadomieniem o należnym czynszu.

Art. 17. Rada Ministrów może:

- 1) zarządzić przekazywanie jednostkom zarządzającym budynkami mieszkalnymi rad narodowych wpływów z podatku od lokali, przypadających od lokali administrowanych przez te jednostki,
- 2) zwolnić spółdzielnie budownictwa mieszkaniowego od obowiązku odprowadzania do budżetów rad narodowych kwot inkasowanych z tytułu podatku od lokali oraz określić zasady wykorzystania tych kwot.

Rozdział 4.

Podatek od posiadania psów.

Art. 18. 1. Miejskie i gminne rady narodowe (rady narodowe miast i gmin) mogą wprowadzać i znosić podatek od posiadania psów, określając jego wysokość, zwolnienia od podatku i terminy płatności oraz sposób jego poboru.

2. Wysokość podatku może być uzależniona od ilości posiadanych psów.

3. Opodatkowaniem nie może być objęte posiadanie psów:

- 1) pod warunkiem wzajemności — przez cudzoziemski personel misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych,
- 2) będących pomocą dla kalek (niewidomych, głuchoniemych, niedołącznych),
- 3) utrzymywanych na terenie gmin w celu pilnowania gospodarstw rolnych — po jednym psie na gospodarstwo oraz utrzymywanych w celu pilnowania stad na pastwiskach.

4. Miejskie i gminne rady narodowe (rady narodowe miast i gmin) wprowadzając podatek, o którym mowa w ust. 1, zastosują ulgę w tym podatku w wysokości co najmniej 50% ustalonej stawki z tytułu posiadania jednego psa przez inwalidów, emerytów oraz rencistów prowadzących samodzielne gospodarstwo domowe.

Rozdział 5.

Opłata od środków transportowych.

Art. 19. Opłatę od środków transportowych pobiera się z tytułu:

- 1) posiadania przez osoby fizyczne i prawne nie będące jednostkami gospodarki uspołecznionej jachtów, promów, łodzi, wózków z silnikami pomocniczymi i motorów o pojemności skokowej silnika do 50 cm³, transportowych wózków rowerowych oraz koni,
- 2) przewozu ładunku i osób, jak również przejazdu bez ładunku, wykonywanego zarejestrowanymi za granicą samochodami ciężarowymi i autobusami, z przyczepami lub bez przyczep, wprowadzonymi czasowo do ruchu drogowego na obszarze kraju.

Art. 20. 1. Nie podlegają opłacie:

- 1) pod warunkiem wzajemności — środki transportowe będące w posiadaniu misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych oraz ich cudzoziemskiego personelu,
- 2) środki transportowe wprowadzane do kraju w związku z międzynarodowymi imprezami sportowymi lub turystycznymi,
- 3) łodzie służące do zawodowego połowu ryb,
- 4) małe jednostki wodne służące celom sportowym i turystycznym oraz łodzie służące w gospodarstwach rolnych do przewozu ziemiopłodów,
- 5) inwalidzkie motorowery i wózki rowerowe,
- 6) konie będące w posiadaniu podatników podatku gruntowego, z wyjątkiem wypadków, gdy podatnicy ci podlegają podatkowi obrotowemu od przychodów osiągniętych z furmaństwa.

2. Od opłat wolne są przewozy wykonywane na obszarze kraju pojazdami zarejestrowanymi za granicą, których wjazd na obszar kraju następuje w wykonaniu szczególnej służby.

3. Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Finansów, Ministrem Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej oraz z innymi zainteresowanymi ministrami (kierownikami urzędów centralnych) może zwolnić od opłat przewozy wykonywane na obszarze kraju samochodami ciężarowymi lub autobusami w wypadkach nie objętych przepisem ust. 2.

Art. 21. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia wysokość opłaty wymienionej w art. 19, zasady jej ustalania oraz tryb i organy właściwe do wymiaru i poboru tej opłaty.

Rozdział 6.

Opłata targowa.

Art. 22. 1. Opłatę targową pobiera się dziennie od osób dokonujących sprzedaży na targowiskach, bez posiadania tam stałego urządzenia użytkowanego na podstawie zawartej z jednostką prowadzącą targowisko umowy dzierżawy lub najmu pomieszczeń handlowych.

2. Opłatę targową od osób, o których mowa w ust. 1, pobiera się również na terenie innych miejsc wyznaczonych czasowo przez terenowe organy administracji państwowej jako miejsca handlowe.

3. Od obowiązku uiszczenia opłaty wolne są jednostki gospodarki uspołecznionej.

4. Opłatę targową pobiera się niezależnie od należności przewidzianych w odrębnych przepisach za korzystanie z urządzeń targowisk oraz za inne usługi świadczone przez jednostkę prowadzącą targowisko.

5. Osoby, które wykonują działalność podlegającą opłacie targowej, mogą być wyłączone z grupy osób opłacających tę opłatę i zobowiązane do opłacania podatków obrotowego i dochodowego za cały rok podatkowy w razie stwierdzenia, że działalność ta jest wykonywana w większych rozmiarach. Przepisu tego nie stosuje się do osób dokonujących sprzedaży wytworów własnego lub dzierżawionego gospodarstwa rolnego albo własnego zakładu

rzemieślniczego. Przy ustalaniu dochodów uiszczoną opłatę uważa się za koszt osiągnięcia przychodu.

Art. 23. 1. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia górne granice wysokości opłaty targowej, z tym że dzienna stawka opłaty nie może przekraczać 200 zł.

2. Wysokość stawek opłaty targowej, w granicach określonych przez Radę Ministrów, ustalają miejskie i gminne rady narodowe (rady narodowe miast i gmin).

Art. 24. Opłatę targową pobierają oraz dokonują wszelkich związków z tym czynności jednostki organizacyjne prowadzące lub dzierżawiące targowiska, a w wypadkach określonych w art. 22 ust. 2 — osoby upoważnione przez terenowy organ administracji państwowej.

Art. 25. 1. Jeżeli targowisko jest prowadzone przez utworzone w tym celu przedsiębiorstwo państwowe, całość wpływów z opłaty targowej stanowi dochód przedsiębiorstwa.

2. Jeżeli targowisko prowadzi przedsiębiorstwo państwowe inne niż określone w ust. 1 albo spółdzielnia, terenowy organ administracji państwowej przyzna temu przedsiębiorstwu (spółdzielni) udział we wpływach z opłaty targowej, w wysokości 50% tych wpływów, z przeznaczeniem na konserwację i rozbudowę targowiska.

Rozdział 7.

Opłata klimatyczna.

Art. 26. 1. Opłata klimatyczna jest pobierana od osób fizycznych przebywających okresowo w celach wypoczynkowo-zdrowotnych w miejscowościach uznanych za uzdrowiska oraz w innych miejscowościach posiadających szczególnie korzystne właściwości klimatu, krajobrazu oraz warunki środowiskowe umożliwiające stały lub sezonowy ruch turystyczny.

2. Opłaty klimatycznej nie pobiera się od osób przebywających na leczeniu w szpitalach uzdrowiskowych i innych zakładach typu szpitalnego.

3. Rady narodowe stopnia wojewódzkiego, na wniosek terenowego organu administracji państwowej stopnia wojewódzkiego, uzgodniony z Przewodniczącym Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki, określają miejscowości posiadające walory turystyczne, w których pobiera się opłatę klimatyczną.

Art. 27. 1. Wysokość opłaty klimatycznej ustala się za każdy dzień pobytu w granicach:

- 1) do 1 zł — od dzieci do lat 14, uczącej się młodzieży oraz młodzieży przebywającej na wczasach organizowanych przez organizacje młodzieżowe,
- 2) do 2 zł — od osób korzystających z bezpłatnego leczenia uzdrowiskowego oraz osób przebywających na zorganizowanych wczasach pracowniczych,
- 3) do 4 zł — od pozostałych osób.

2. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia podwyższyć określone w ust. 1 granice wysokości opłaty klimatycznej w niektórych miejscowościach.

Art. 28. 1. Wysokość opłaty klimatycznej, w granicach określonych w art. 27, dla poszczególnych grup osób ustala miejska lub gminna rada narodowa (rada narodowa miasta i gminy).

2. Rada narodowa może zwalniać od opłaty klimatycznej niektóre kategorie osób.

Rozdział 8.

Oplata administracyjna.

Art. 29. Miejskie i gminne rady narodowe (rady narodowe miast i gmin) mogą wprowadzać i znosić opłatę administracyjną za czynności urzędowe podległych im organów nie objęte przepisami o opłacie skarbowej oraz określać jej wysokość, terminy płatności i sposób poboru.

Rozdział 9.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 30. 1. Traci moc dekret z dnia 20 maja 1955 r. o niektórych podatkach i opłatach terenowych (Dz. U.

z 1963 r. Nr 16, poz. 87, z 1965 r. Nr 46, poz. 288 i Nr 51, poz. 316), z tym że przepisy dekretu stosuje się do podatków i opłat terenowych należnych za okres do końca 1975 r.

2. Dotychczasowe uchwały rad narodowych w zakresie podatku od posiadania psów, opłaty targowej, opłaty uzdrowskiej i opłaty administracyjnej zachowują moc do czasu zastąpienia ich nowymi uchwałami powziętymi na podstawie niniejszej ustawy, nie dłużej jednak niż do upływu trzech miesięcy od daty wejścia w życie tej ustawy.

3. Ilekroć w odrębnych przepisach jest mowa o opłacie uzdrowskiej — rozumie się przez to opłatę klimatyczną określoną w ustawie.

Art. 31. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1976 r.

Przewodniczący Rady Państwa: w z. W. *Kruczek*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

230

U S T A W A

z dnia 19 grudnia 1975 r.

o ulgach podatkowych z tytułu inwestycji.

Art. 1. 1. Podatnikom nie będącym jednostkami gospodarki uspołecznionej, wykonującym na podstawie posiadanych uprawnień działalność w zakresie rzemiosła oraz przemysłu gastronomicznego i prowadzenia pensjonatów, przysługują ulgi podatkowe z tytułu inwestycji, zwane dalej „ulgami inwestycyjnymi”, jeżeli:

- 1) wybudowali własne budynki na potrzeby wykonywanej działalności,
- 2) zakupili i wykorzystują w ramach wykonywanej działalności maszyny lub urządzenia.

2. Podatnikom wykonującym działalność w zakresie przemysłu gastronomicznego i prowadzenia pensjonatów nie przysługują ulgi inwestycyjne, jeżeli w ramach tej działalności sprzedają napoje zawierające powyżej 18% alkoholu.

3. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia rozszerzyć stosowanie ulg inwestycyjnych na inne grupy podatników i inne rodzaje inwestycji niż wymienione w ust. 1.

Art. 2. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość ulg inwestycyjnych, z tym że kwota tych ulg nie może przekroczyć 50% nakładów poniesionych na inwestycje,
- 2) szczegółowe warunki korzystania z ulg inwestycyjnych.

Art. 3. Minister Finansów w drodze rozporządzenia określi:

- 1) rodzaje maszyn i urządzeń, których zakup uprawnia do ulgi inwestycyjnej, oraz warunki ich zakupu, od których spełnienia ulga taka może być przyznana,
- 2) tryb postępowania przy stosowaniu ulg inwestycyjnych.

Art. 4. Rada narodowa stopnia wojewódzkiego może na obszarze województwa lub jego części wyłączyć niektóre grupy podatników z uprawnień do korzystania z ulg inwestycyjnych, jak również zmienić zakres i wysokość tych ulg w granicach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 2; wyłączenie to lub zmiana nie mogą dotyczyć inwestycji już rozpoczętych.

Art. 5. 1. Traci moc ustawa z dnia 25 listopada 1970 r. o ulgach podatkowych z tytułu inwestycji (Dz. U. Nr 29, poz. 246).

2. Do inwestycji dokonanych przed dniem 1 stycznia 1976 r. stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1976 r.

Przewodniczący Rady Państwa: w z. W. *Kruczek*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*